

Radeloos

Lois Blommestein

Radeloos

Copyright © 2026 Lois Blommestein
Uitgever Brave New Books
Omslagontwerp: Lois Blommestein
Cover foto: Adobe Stock
Redactie: Patricia Fransen, Petra Podevyn
Foto auteur: Lois Blommestein
ISBN Paperback: 9789-465-381-046
ISBN e-book: 9789-465-381-060
Eerste druk
<https://www.facebook.com/LoisBlommesteinBooks>
Instagram: loisblommestein
Twitter: @Loisblom
www.loisblommestein.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op
enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Een scheiding is altijd heel pijnlijk en confronterend, ook al heb ik deze zelf aangevraagd. Als je mij toen zou hebben gevraagd hoe de toekomst er uit zou gaan zien, zou ik zeker geantwoord hebben: rooskleurig en met een gezin. Het leven verloopt soms anders dan we zouden willen. Ik heb er evengoed veel verdriet van, omdat ik het graag anders had gezien, zeker voor de kinderen. Zij zullen moeten wennen aan de nieuwe situatie. Ze zijn nu nog maar twee en drie jaar. De oudste zal in februari naar school gaan, waardoor er weer een nieuwe fase begint. Sommige dagen ga ik er goed mee om en sommige dagen, wanneer ik zonder de kinderen ben, kan ik heel verschillend reageren. Schrijven helpt mij om die emoties te uiten. Mijn directe omgeving weet wel dat ik soms struggle, maar ik laat dat vaak niet zien, wuif het weg. Ik wilde niet alleen over de hedendaagse problematiek van vrouwen schrijven, maar ook over mijn eigen relatie. De hele situatie en wat er allemaal is gebeurd, zodat ik het een plekje kan geven. En weet dat, als je in hetzelfde schuitje zit, je niet alleen bent. Praten mag, huilen mag, boos zijn mag ook.

Voor de vechters, die nooit opgeven

Jaimy

1.

Bewegen lukte haar niet goed, al zou ze dat wel willen. Ze wilde vluchten, weg van Lars en zijn harde vuisten die haar maar bleven raken. Haar rechterarm, schouder en pols voelden pijnlijk aan. Moest ze ermee naar het ziekenhuis gaan? Wat zou ze deze keer als smoesje gebruiken op haar werk? Ze lag op de grond en ze zag dat er bloed op de keukenvloer druppelde. Ze rilde, van de kou, maar ook van angst. Dat haatte ze misschien nog wel het meest, dat ze het niet kon winnen van hem. Ze wist niet eens meer wat de aanleiding was van hun ruzie, zoals vaker het geval was. Ze maakte ergens een opmerking over en even later had ze de eerste klap te pakken. Als politievrouw zou ze moeten weten hoe ze de klappen moest incasseren, maar Lars was onberekenbaar en het leek alsof er een waas voor zijn ogen verscheen wanneer hij op haar begon in te timmeren. Ze bleef roerloos liggen, concentreerde zich op haar ademhaling, die ging steeds sneller. Ze hoorde Lars lopen, de voetstappen kwamen steeds dichterbij en ze schrok toen ze werd opgetild. Omdat haar rechterkant het meest pijn deed, lukte het haar niet om hem van zich af te duwen. Ze verstijfde in zijn armen en hij klom met haar naar boven. Het laatste wat ze nu wilde was seks met hem.

'Lars –' kwam er hees uit haar mond.

'Rustig maar. Ik laat je slapen.'

Wat was dit? Ze had alles verwacht, behalve dit. Had hij dan toch medelijden met haar? Met één hand trok hij de dekens opzij en legde haar voorzichtig op het bed. Ze was halfnaakt, slechts gekleed in een boxershort en een wit hemdje. Ze zag Lars wel naar haar kijken, twijfel in zijn ogen of hij haar op dit moment zou nemen, terwijl zij zwak en gewond was. Het zou niet de eerste keer zijn dat dat gebeurde. Hij boog zich voorover, wachtte even, maar plaatste toch een zoen op haar voorhoofd.

'Slaap lekker. Je bent veilig.'

Jaimy vocht tegen de opkomende tranen, wilde hem dat plezier niet gunnen, terwijl zij een instorting nabij was. Hij liet haar alleen, ze sloot haar ogen, de tranen rolden over haar rode wangen.

Jaimy opende haar ogen en moest een paar tellen bijkomen van de nare droom die ze beleefd had. Het was een tijdje geleden dat ze over Lars en

hun verleden droomde. Ze had verwacht dat haar tijdperk met dat monster helemaal was weggestopt in het verste gaatje van haar onderbewustzijn. Misschien was dat ook zo, maar in tijden van stress en drukte, zorgde dat ervoor dat Lars in haar dromen verscheen. Ze vertelde haar man, Tijs, nooit iets over deze nachtmerries. Ze wilde hem daar niet mee lastig vallen, hij kon daar toch niets mee. Soms vertelde ze het haar nicht Joan, maar dat kwam omdat zij ook de meest verschrikkelijke gebeurtenissen had meegemaakt.

Cody, Alicia en Tijs lagen nog heerlijk te slapen. Ze hoorde hun regelmatige ademhalingen. Midden in de nacht kwamen ze uit hun bed en wilden ze bij papa en mama slapen, omdat het erg hard onweerde. Normaal gesproken mocht het niet, want ze wilde zelf ook slapen na een heftige dienst. Hoofdpijn kwam weer opzetten en ze wist dat ze haar medicijnen op tijd moest innemen om te zorgen dat ze nog wel kon functioneren. Ze klom zo zachtjes mogelijk uit bed, een handigheid die ze inmiddels onder de knie had en liep geluidloos naar de badkamer. Ze opende het kastje waar de paracetamol in stond, samen met talloze andere dingen waarvan ze niet eens meer wist waarvoor ze dienden en nam zoals iedere dag nam ze haar medicatie in. Ze spoelde de pillen weg met wat water. Het gevoel dat er iets stond te gebeuren, wilde maar niet van haar afglijden, alsof de droom van Lars een voorbode was voor naderend onheil. Het was zondagochtend, de kinderen en Tijs waren vrij vandaag en dat betekende dat ze iets leuks zouden gaan doen als gezin. Meestal gingen ze naar het strand, in de duinen klimmen of zwemmen. Vandaag wist ze niet of ze daarvoor in de stemming was, maar ze moest zichzelf bij elkaar rapen. Ze keek met een glimlach naar zichzelf en zuchtte daarna geërgerd. Het zou een lange dag worden, maar ze zou het redden. Als rechercheur van de politie had ze voor hetere vuren gestaan.

‘Jaimy?’

Tijs stond in de deuropening. Zijn gezicht zag eruit alsof hij letterlijk uit bed was gerold, zijn ogen stonden nog slaperig.

‘Ga maar weer slapen.’

Tijs stapte op haar af en pakte haar hand. Hij voelde warm aan.

‘Alleen als je meegaat.’

Jaimy glimlachte. ‘Ik ben oké, echt. Maak je maar geen zorgen over mij.’

‘Dat zeg je altijd, maar ik ken je inmiddels. Heb je weer van die levendige dromen?’

Jaimy voelde dat ze rood werd. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Je praat in je slaap. Je noemt zijn naam steeds.’

Jaimy schaamde zich dood. Ze wilde zich niet zwak voelen. Tijs pakte haar vast en trok haar tegen zich aan. Ze voelde zich meteen veilig en sloeg haar armen om hem heen.

2. Liam

Slapeloosheid was een geschenk dat hij na zijn gevangenisleven cadeau had gekregen. Daarvoor hoefde hij al geen lange nachten te maken, maar doordat hij altijd maar “aan” moest staan, had hij genoeg aan drie of vier uurtjes rust om goed te kunnen functioneren. Hij draaide zich op zijn zij en keek in het slapende gezicht van zijn vriendin Rachelle. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Hij kon het nog steeds niet geloven dat dit hem overkwam, maar ze was bij hem gebleven. Zelfs toen hij zijn straf uitzat. Ze hadden eerst alleen contact via mail en schreven brieven naar elkaar. Hoe kon een vrouw op hem vallen, terwijl ze wist waar hij voor vast zat? De geest van de mens zat ingewikkeld in elkaar, daar was hij nu wel achter. Hij was sinds vorige week weer thuis. Het voelde nog een beetje vreemd aan. Ook daar zou hij weer aan moeten wennen. Binnen de gevangensmuren was zijn leven totaal anders dan hier in de buitenwereld in dit kleine appartement. Het waren wel zijn spullen, zijn bed en zijn bank, maar toch voelde het nog niet echt als “thuis”. De meeste van zijn vrienden zaten nog in de gevangenis en op een bepaalde manier miste hij dat contact wel. Hij moest zijn leven weer oppakken, maar er bleef altijd één vrouw door zijn hoofd spoken: Joan. Hij had voornamelijk door haar toedoen zijn leven opnieuw op pauze moeten zetten. Veel vrouwen hadden aangifte tegen hem gedaan wegens verkrachting. Hoe vaak hij ook tegen zijn advocaat of de rechter had gezegd dat er van dwang absoluut geen sprake was geweest, ze geloofden hem niet. Hij had zijn lot moeten aanvaarden, maar dat betekende niet dat hij die trut vergeten was. Integendeel, hij volgde haar nog steeds op de voet of liet haar in de gaten houden door iemand anders. Liam wist inmiddels dat ze Naut ook een kind had geschonken. Die vuile hoer had niet stilgelegen. Hij miste zijn zoon Sil ontzettend. Zijn kereltje was de wereld voor hem, ook al was de vrouw die hem zijn kind had geschonken één van de vuilste sletten die hij kende. ‘Kan je niet meer slapen?’ vroeg Rachelle, die inmiddels ook wakker was geworden.

Ze leek een beetje op zijn overleden zusje Dawn, dat was ook een reden waarom hij haar aantrekkelijk had gevonden. Rachelle had bruin golvend haar, terwijl zijn zusje juist stijl haar had, net zoals Joan. Jezus, waarom kwam die trut steeds vaker terug in zijn hoofd? Ook als hij Rachelle neukte, moest hij steeds vaker weer aan Joan denken. Hij zoende haar vol op haar mond, legde zijn rechterhand op een van haar mooie, ronde borsten en begon te kneden. Rachelle begon te kreunen. Liam trok haar slipje naar beneden, over haar slanke benen en zorgde er met zijn vingers voor dat ze nat genoeg was. In gedachten neukte hij Joan. Ze hadden zoveel meegemaakt samen. Met z'n tweeën hadden ze Sil gemaakt. Waarom was ze bij hem weggegaan? Hij begon harder te stoten en zag het gezicht van Rachelle vertrekken van de pijn, waardoor het bloed sneller naar zijn lul begon te stromen. Hij moest iets doen om zijn Joan weer voor zich te winnen, en op het moment dat hij klaarkwam, wist hij hoe hij dat moest aanpakken.

3.

Joan

De ochtenden zijn altijd erg hectisch. Ook al was Sil inmiddels een jochie van bijna acht jaar, ze bleef zich volledig inzetten voor zijn zorg. Joan bracht hem vaak naar de voorschoolse opvang en haalde hem 's middags samen met zijn tweejarige zusje Noortje weer op. Naut werkte nog steeds in de zorg bij de Noorderkade, zo konden ze elkaar afwisselen. Joan had de thuiszorg verruild voor een andere baan bij een verzorgingshuis. Ze moest daarvoor tien minuten of hooguit een kwartiertje rijden met de auto, maar dat had ze er wel voor over. Ze had ervoor gezorgd dat ze alleen overdag hoefde te werken als de kinderen bij de opvang waren. Sinds een halfjaar werkte ze bij deze stichting. Er woonden dementerende ouderen, maar het was geen gesloten afdeling. Iedere dag was weer anders en dat maakte het werk zo leuk en afwisselend. Vandaag was weer een drukke dag en het was alsof ze voelde dat er iets naars stond te gebeuren. Haar lichaam stond strak van de stress en dan voelde ze haar rug zeuren van de pijn. Tussen het verzorgen van de mensen door, nam Joan twee paracetamols. Desi, een facilitair medewerkster, vroeg hoe het ging, terwijl ze koffie inschonk voor een bewoner.

‘Ik wil een nieuwe rug,’ zei Joan. ‘Ik maak me wel een beetje zorgen over Sil. Hij zet zich steeds meer af tegen Naut. Ik snap wel hoe het komt, maar toch. Naut is en blijft zijn vader.’

Desi wist ook van Joans verleden en dat Liam Sils biologische vader was. Soms praatte ze met Desi over haar donkere periode, maar ze wilde het vooral proberen los te laten. Ze wilde er niet te veel bij nadenken op welke manier Sil was gemaakt. Joan had nog wel veel last van flashbacks en ze besprak ze met de psycholoog. Soms schreef ze haar gedachten op. Naut was er ook altijd voor haar, dag en nacht, dat zorgde ervoor dat ze met beide voeten op de grond bleef staan. Ze wist zeker dat ze anders geen tweede kindje had willen hebben. In het begin was het erg wennen, maar de liefde die ze meteen voor Noortje voelde, maakte dat ze op een roze wolk zat.

‘Natuurlijk is Naut zijn vader. Hij heeft zijn hele leven voor Sil gezorgd. Wat zegt hij dan tegen hem?’

Joan voelde een brok in haar keel. 'Dat hij naar zijn echte vader toe wil.'
'Dat meent hij vast niet echt. Nee, Joan, niet te lang bij stilstaan. Soms gebeuren er dingen en dan worden de jongens mondiger.'

'Ik weet het niet.'

'Ik weet het wel,' zei Desi. 'Het komt echt wel goed. Sil draait wel bij.'

'Weet je het zeker?' vroeg Joan met twijfel in haar stem.

'Natuurlijk! Nou, kom op! Aan het werk.'

Joan wist dat ze gelijk had. Sil zou wel bijdraaien, dit was waarschijnlijk gewoon even een fase waar hij in zat. Misschien kon ze hem ergens mee naartoe nemen, een moeder en zoon uitstapje. Ze zette de knop om en ging weer aan het werk.

Ze was bang voor de bevalling van Noortje en voor de dagen die erna zouden volgen. Het zou misschien wel emoties naar boven brengen, omdat ze terug zou denken aan de bevalling van Sil. Naut wilde er altijd voor haar zijn, maar sommige gevoelens kon hij niet begrijpen, omdat hij het niet had meegemaakt. Natuurlijk was ze blij dat ze samen een kindje zouden krijgen, maar het was voor haar een rollercoaster van emoties. Terwijl ze zwanger was, liep Sil ook al rond en dat was mentaal ook zwaar. Ze dacht soms dat ze het niet zou trekken, maar mede door Jaimy en Naut werd ze door dat donkere dal getrokken. Het moment dat ze haar kleine meisje voor het eerst vasthield, zou ze nooit vergeten en ook Nauts blik prentte ze goed in haar geheugen. Hij had tranen in zijn ogen en hield Noortje vast alsof het zijn dierbaarste bezit was.

4.
Meike

Ze had zeven gemiste oproepen. Allemaal van die klootzak, haar bezitterige ex Ron, die haar maar niet wilde loslaten. Hoe had ze zo stom kunnen zijn en voor zijn hoffelijke praatjes kunnen vallen? Ze wist het niet meer. Ze wist wel dat ze het liefst het verleden wilde vergeten, maar dat kon niet. Ze hadden samen een kindje gekregen en daar moesten ze samen voor zorgen. Daar hadden ze vaak woorden over gehad. Billie, hun tweejarige zoontje, had veel meer zorg nodig dan ze verwacht had. Ze had nog steeds gebroken nachten. In de tijd dat ze nog samen waren moest zij er al voor op draaien. Ron werkte onregelmatige diensten, als hij vrij was, wilde hij rust hebben en niet voor een dreumes zorgen. Ze had het een tijdje aangekeken, maar zijn gedrag veranderde niet en toen had ze uiteindelijk de relatie beëindigd. Hij vond dat op zijn zachtst gezegd “niet leuk” en zou zijn leven beteren. Ze gaf hem twee maanden, maar hij viel al snel weer terug in zijn oude patroon.

Ze moest nog van alles doen. Dozen uitpakken bijvoorbeeld, maar ook papierwerk ordenen. Ze woonde pas drie weken in dit nieuwe appartement, het voelde nog een beetje onwennig, maar over een tijdje zou ze weten dat ze er goed aan had gedaan om deze beslissing te nemen. Ze wilde alleen het beste voor Billie.

Ze hoorde haar telefoon weer afgaan. Jezus, wist hij van geen ophouden? Ze zag zijn naam op het display en nam op.

‘Wat?’

‘Hoe bedoel je “wat?”’

Meike rolde met haar ogen. ‘Zoals ik het zeg. Wat wil je?’

‘We moeten dringend praten. Ik wil nog een kans krijgen.’

Ze bleef bij haar besluit. Het ging echt niet meer tussen hen en daardoor waren haar gevoelens voor hem geleidelijk verdwenen. Dat maakte haar wel verdrietig. Ze had zo graag gewild dat ze samen een gezinnetje gebleven waren. Bij haar vriendinnen was dit ook gelukt, zelfs haar zusje, dus waarom was het haar niet gegund? Ze moest op haar strepen blijven staan.

‘En dan? Gaat het een paar weken goed en daarna weer niet. Ik kan dat niet meer opbrengen, Ron. Dat is niet goed voor Billie.’

‘Hij went er wel aan.’

‘Nee, Ron.’

Ze hoorde hem vloeken. Hij wist waarschijnlijk dat ze echt niet meer om te praten was, hoe hard hij het ook probeerde.

‘Mag ik hem zien? Ik wil Billie zien.’

Meike zuchtte. Het laatste wat ze wilde was hem onder ogen komen, maar ze kon haar zoon niet voor altijd weghouden. Kinderen hebben een vader nodig.

‘Kom vanavond maar langs, dan mag je hem naar bed brengen.’

‘Super! Ik zal er zijn!’

Meike keek naar de slaapkamerdeur waar Billie achter lag te slapen.

‘Oké.’

Ze hing op, vocht tegen de opkomende tranen en gooide de telefoon naast zich op de bank.

Liam

5.

Het was niet makkelijk om zijn auto vlakbij de basisschool van Sil te parkeren. Het wemelde van de ouders die hun kroost kwamen ophalen. Moesten zij niet werken? In de gevangenis had hij ook gewoon gewerkt, wel van die klote klussen zoals schoonmaken of koken, maar toch. Hij wist heus wel dat alles duurder was geworden, maar kennelijk hadden deze ouders tijd en geld genoeg om niet te hoeven werken. Liam voelde meteen een hoofdpijn opkomen door die gillende kinderen die de deur uitkwamen gerend. Hij wist inmiddels dat Sil om twee uur klaar was. Zijn jongen. Zijn grote, kleine jongen. De jaren dat hij in de bak zat, had hij hem niet gezien, maar wel gedroomd over dat moment. Liam dacht vaak aan de momenten dat hij hem wel had gezien, toen hij nog een stuk jonger was. Sil was het evenbeeld van zijn jongere ik, hij zou een knappe man worden. De vrouwen zouden, net als bij hem, in de rij staan. Hij had Joan wel een brief gestuurd. Eindelijk kwam de klas van Sil naar buiten. Hij was omringd door andere jongens. Mocht hij alleen naar huis? Waar was Joan? Hij had begrepen dat ze haar zoon altijd kwam ophalen, waarom bleef hij nu staan? Even had hij de neiging om nu al naar hem toe te lopen, maar hij hield zich in. Joan kwam niet en hij zag Naut ook niet. Had hij zich vergist? Liam moest zijn woede onder controle houden, maar dat vond hij nog steeds moeilijk. Zijn telefoon trilde en hij zag dat het Rachelle was. Ze moest maar even wachten. Hij had belangrijkere dingen te doen, zoals contact leggen met zijn zoon. Er kwamen steeds meer kinderen om Sil heen staan, Liam kon hem bijna niet meer zien. Het was alsof Sil voelde dat hij naar hem keek.

‘Papa?’

Liam kon het hem niet helemaal horen zeggen, maar zag wel zijn mond bewegen. Sil maakte zich los uit de meute en liep naar hem toe. Hij grijnsde van oor tot oor toen Sil voor hem stond.

‘Wat doe jij nou hier?’

‘Ik wilde je even zien. Nou, kom op, kerel, geef die ouwe van je eens een dikke knuffel.’

Het voelen van zijn zoons lichaam deed hem meer dan hij had verwacht. Zijn psycholoog in de gevangenis zei dat hij wel gevoelens had, maar dat

het te moeilijk was voor hem om die te uiten. Of dat hij het op een totale verkeerde manier deed, zoals geweld gebruiken. Daar had hij misschien wel een beetje gelijk in, maar dan moesten die wijven maar naar hem luisteren.

‘Meneer, wilt u hem onmiddellijk loslaten?’ hoorde hij een vrouw zeggen.

Het magische moment tussen hem en zijn zoon was verpest. Hij liet Sil los en keek in het gezicht van een oudere vrouw die een oranje hesje droeg over haar zwarte jas. Ze had opgestoken zwart haar, getekende wenkbrauwen en een neusring. Liam schatte haar tussen de veertig en vijftig jaar oud, zo aan haar grijze haaruitgroei te zien. De vrouw keek hem kwaad aan en keek toen naar Sil.

‘Ga maar naar de anderen toe,’ zei ze kwaad.

‘Maar –’

‘Ga nu maar!’

‘Hé, praat even normaal tegen hem,’ zei Liam.

‘Moet ik de politie bellen?’

Nu werd Liam boos. Wilde ze echt de wouten erbij halen omdat hij hier was omdat hij zijn zoon in geen jaren had gezien?

‘Doe even rustig. Ik heb het recht om mijn zoon te zien!’

‘Dat heeft u niet! Nu wegwezen of ik bel echt de politie.’

Liam wierp nog een laatste blik op zijn zoon, die hem een beetje verdrietig aankeek. Hij wilde hem troosten, maar die overjarige troela maakte hem dat onmogelijk en bitste dat hij moest vertrekken.

‘Doe nou eens niet zo idioot. Het is al goed! Ik ga al. Sil, lieverd, tot snel!’ Hij keek naar de vrouw. ‘Zeg maar tegen Joan dat ik altijd in de buurt ben.’

Met die woorden liep hij naar zijn auto, stapte in en keek naar zijn zoon, die beschermend werd vastgepakt door de vrouw.